

KAPITOLA PRVNÍ

Hal se sám pro sebe usmíval, zatímco *Volavka* hladce klouzala vodou a ladně stoupala a klesala; hnala se přes drobné, rovnoměrné vlny, a když krájela brázdy mezi nimi, vysílala vysoko do vzduchu spršky vodní tříště po obou stranách přídě.

Bylo příjemné zase cítit jemné vibrace v kormidelní páce a pohupování paluby pod nohama. Stavěl tuto novou *Volavku* se svou posádkou celou zimu a teď si užíval, že je zase na moři ve velení.

Byli u sonderlandského pobřeží, daleko na západ od Hallsolmu, a prováděli poslední zkoušky nové lodi na vodě.

„Rozhodně je rychlejší než stará *Volavka*,“ prohodil ke Stigovi, který postával nedaleko a sledoval napjatou křivku plachty.

Jeho první důstojník se usmál. „To se dalo čekat,“ řekl. „Má o sedm stop delší čáru ponoru.“

Hal přikývl. Délka navíc zařídila, že loď byla na vodě rychlejší. Také měl čas experimentovat se stříhem plachet

– vytvarovat je a posílit přidánými švy tak, aby vytvářely hladší a účinnější křivku, když se naplnily větrem. Kromě toho také zvětšil výšku stěžně a ráhen, takže nová loď nesla více oplachtění než stará.

Celkově vzato, pomyslel si, je to dobrý výsledek. Byla tu ale jedna věc, která ho trochu trápila, a to byl také důvod, proč se vydali na moře – aby novou loď vyzkoušeli v různých podmínkách a zjistili, zda podá maximální výkon.

„Obracíme!“ zavolal na Ulfa a Wulfa, kteří dřepěli u stěžňových a plachtových lan, jimiž se ovládaly plachty.

Wulf mu dal znamení, že ho slyšeli a jsou připraveni.

„Obrat!“ zavolal Hal, otočil kormidelní páku a zhoupł loď do oka větru.

Dvojčata spustila současnou plachtu na palubu a vytáhla její protějšek, zatímco se loď otáčela.

Tady, pomyslel si Hal, když ucítil jemné zaváhání při obratu přidě. Loď však měla dostatečnou rychlost a hybnost, aby manévr dokončila. Za pár vteřin se nová plachta s prásknutím naplnila větrem, hnala loď spolehlivě na opačnou stranu a lehké zaváhání bylo pryč. Ale stejně, pomyslel si Hal, bylo tam. Cítil ho už dřív, kdy byl vítr mírnější než svěží bríza, která je poháněla teď.

„Povolte lana!“

Dvojčata nechala lana, kterými se ovládaly plachty, povolit, a plachta tak trochu splaskla a ztratila svou pevnou, tvrdou křivku. Jak tlak povolil, rychlost opadla a *Volavka* se pohybovala setvačně s větrem od levoboku.

Hal čekal, vědom si Stigova pozorného pohledu. Thorn, který stál u kýlové ploutve, ho také sledoval. Oba jeho přátelé věděli, co se mu honí hlavou. Mluvili o tom předtím, než vyrazili na tuto poslední zkušební plavbu.

„Pořád se kouše?“ zeptal se Stig tiše.

Hal přikývl. „Zkusím to znovu,“ odpověděl, pak zvýšil hlas a upozornil plachtaře. „Obracíme!“

Wulf dal znamení, že jsou s bratrem připraveni, a Hal vykřikl rozkaz k provedení.

„Obrat!“

Kormidelní páka změnila polohu a příd' se začala otáčet proti větru. Jenže tentokrát, bez takové rychlosti a hybnosti, byl pohyb pomalejší a váhavější. Hal cítil odpor, který otřásal trupem, jak se příd' zvedla a snažila se překonat oko větru, ale pak se vrátila zpět doprava. Plachta se zuřivě třepotala, ztrácela vítr a *Volavka* se snesla stranou od obratu a kolíbatě se zastavila s pleskající plachtou a povolenými lany. Potom příd' začala odpadat ještě víc na pravobok a plachta zachytila vítr, takže když Ulf s Wulfem zatáhli za lana, plachta se znovu naplnila, loď se ustálila a brázdila vodu zpět v původním obratu na levobok.

Stig s ustaraným výrazem v obličejí zavrtil hlavou. „Stará loď by při obratu nikdy takhle neselhala,“ řekl.

Hal pokrčil rameny. Byl si poměrně jistý tím, kde je problém, a napravit ho bylo snadné. „Má příd' moc nízko ve vodě. To způsobuje při obratu odpor,“ řekl Stigovi. „Jednoduše potřebuje znova vyvážit.“

Zavolal na Ingvara a Jespera, kteří seděli v prostoru pro veslaře na levoboku kus na zád' od stěžně a sledovali, co se děje.

„Posuňte ten sud o dvě stopy zpátky,“ nařídil jim a oba vyskočili na vyvýšenou prostřední palubu, kde stál velký sud s vodou přímo na středové čáře, na níž Hal vyznačil křídou značky dvě stopy od sebe.

Posunuli sud zpět po čáře a usadili ho na značku, kterou Hal určil. Ještě chvilku upravovali polohu sudu tak, aby stál přesně. Věděli, že když Hal řekne *dvě stopy*, nemyslí tím dvě a kousek, ani necelé dvě. Myslel tím přesně dvě.

Když se přesvědčili, že sud stojí správně, Jesper se otočil a mávl na Hala, pak oba dva seskočili do prostoru pro veslaře a upřeli zrak na mladého skirla u kormidelní páky.

Hal přikývl. „To by mělo pomoci,“ řekl tiše Stigovi.

Sud plný vody vážil dvacet kamenů. Když ho posunuli vzad, měla by se příd' trochu zvednout, protože se změnilo vyvážení lodi. Hal zavedl loď proti větru. Ulf s Wulfem se ze zvyku zvedli, aby napnuli lana a upravili plachtu, ale on je zastavil. Chtěl udržet nízkou rychlost a výkon, aby zjistil, jestli tahle drobná úprava vylepší reakci *Volavky*.

Podíval se na plachtu a na vějičku. Plachta nabírala vítr, ale vydouvala se jen lehce. Vítr foukal od levoboku.

„Připravte se!“ upozornil, a pak: „Obrat!“

Posunul kormidelní páku do strany a příd' se otočila do větru. Tentokrát necítil zaváhání, když křížovala okem větru. Příd' se dál otáčela, klidně a plynule, a plachta se otřásla a pak splaskla. Ulf s Wulfem ji stáhli a vyslali na její místo plachtu na pravoboku.

Jakmile se plachta naplnila větrem, ozvalo se známé *HUMF!* a dvojčata upravila plachetní lana tak, aby si plachta zachovala pevnou, napjatou křivku. *Volavka* vyrazila v novém směru a nabírala rychlost. Hal si dovolil spokojený úsměv.

„Zkusíme to znovu!“ zavolal a celou akci zopakovali – nechali loď zpomalit a pak ji obrátili přes vítr na pravobok.

A loď opět provedla manévr bez zaváhání, hladce se otočila do nového směru a opět zrychlovala. Hal se usmál ještě víc a pohupoval kormidelní pákou lehce tam a zpět. Jako vždy si užíval jemného chvění, které mu procházelo přes kormidelní páku do ruky – chvění, které mu říkalo, že loď je živá bytost, ne bezduchá sestava dřeva, lan a plát-
na. Byla jeho, připravená řídit se jeho vůlí a dělat to ladně a hladce. Postupně nabírala rychlost a začala se naklánět k pravoboku. Dvojčata držela plachtu napjatou.

„Povolte trochu!“ zavolal a loď se narovнала.

Přídí krájela hladinu jako obrovský nůž a vysílala spršky tříště na obě strany. Navzdory očekávání mírné uvolně-
ní plachet a vyrovnání umožnilo lodi klouzat po hladině, čímž se zmírnilo tření vody o trup. Loď tak plula rychleji a seděla vysoko nad vodou.

Byl to vzrušující pocit, ale jedna věc mu chyběla. Stará *Volavka* měla nějakou chybu či kaz v trupu nebo v ký-
lové ploutvi, a když se takto zvedla nad hladinu, způsobovalo to lehké vibrace po celé lodi a hučení rezonující trupem.

Byla to vada, ale Hal si to vždycky užíval. Když teď trup takto nevibroval, zjistil, že mu to chybí. Přemýšlel, zda by se stejné hučení v novém trupu a kýlu nedalo nějak vyvolat. Rozhodl se, že to vyzkouší, až se vrátí do Hal-
lasholmu.

„Hale?“ oslovil ho Stig tiše.

Hal se vrátil zpátky do přítomnosti. Takové klouzání po hladině vyvolávalo nadšení. Ale mělo i svá nebezpečí. Loď byla velmi blízko tomu, aby se vymkla kontrole, a dá-
vala to najevo tím, že se začala houpat ze strany na stranu a každé nové zhoupnutí bylo výraznější.

Pokud by to pokračovalo příliš dlouho, houpání by se stalo nezvladatelným. Kormidelník by byl vždy pozadu za pohybem lodi, neschopen ho zkrotit. Pohyb by pak byl stále prudší a rychlejší, až by se loď zcela vymkla kontrole, nebo by se převrátila.

„Povolte!“ zavolal na dvojčata a ta rychle vypustila vítr z plachet. Loď přestala klouzat, houpání ustalo a *Volavka* opět plula hladce a poslušně.

Stig zavrtěl hlavou. „Tenhle pocit jsem nikdy neměl rád,“ řekl.

Hal přikývl. „Není divu, že tomu říkají houpání smrti.“

Thorn vycítil, že zkoušení skončilo, a vydal se za nimi na zád.

„Zdá se, že to pomohlo,“ prohodil. „Ale to budeme plout se sudem vody uprostřed lodi?“

Hal zavrtěl hlavou. „Až budeme doma, trochu nakloním stěžen dozadu,“ řekl. „To dostatečně zatíží zád a příd se zvedne.“

Thorn přikývl. Byl zkušený námořník a dokázal loď vnímat. Proto si také všiml, že se při obratech v nízké rychlosti zasekávala. Ale technické dovednosti a znalosti potřebné k nápravě neměl. Takové věci s radostí přenechával svému mladému skirlovi.

„Jak říkáš,“ odpověděl.

Stefan také viděl, že zkušební manévrování skončilo a *Volavka* se vrací domů. Zaujal své obvyklé hlídkové místo na vrcholu stěžně. Nyní k nim dolehl jeho hlas: „Plachta! Plachta nalevo od přídě!“